***

Не жалію, не зову, не плачу,
Все мине, як з білих яблунь дим.
Присягання золотом позначений,
Я не буду більше молодим.

Вже нерівно стане серце битися,
Холодок до нього проника,
Тож і світ березового ситцю
Не заманить босого блукать.

Дух бродяжий, ти все рідше ранню
Звеш мене в незвідані путі.
О, моє зів'яле розцвітання,
Буйство зору, спалах почуттів!

Став скупішим я в бажаннях нині.
Чи наснилось ти, життя мені?
Ніби я весною в ранок синій
На рожевім проскакав коні.

Тлінне все, що в світі нам явлене.
Тихо ллється з кленів листу мідь.
Будь же ти навік благословенне,
Що прийшло прожить і одлетіть!